49 Էն կողմը մէկ քիւրթու էլ[1] մը կէր, ասաց Թագաւորուն․ «Թագաւոր ապրած կէնայ․ տիւ խեծել մի անե, մենք 6000 խոզի ենք․ կէրթանք էնտեղ զօզան[2], վրան կըարնենք, էն վանք կթալնենք կըլրենք»։

50․ Քրթեր գնացին տէսան որ վանքի տուռ չէն բանայ․ մէղեցին[3] վեր ուրենց թէ, էրթանք չուբէր մը թաթխենք մէջ արընին, զարնենք մզրղի ծէր՝ անկենք վանքի տուան առաջ, ասենք․ մենք գնացինք Սասնու գեաւուրն սպանեցինք, էլ ձեր ումուտն մեռաւ․ կուզէք տուռ բացէք, կուզէք մի՛ բանաք, չուժ սև կուպր սիւտկի։

51․ Էստ բան որ լսեցին վարդապետներ, ուրենք ուրենց ասին, որ մեր Սասնու քեաղաք աւրեր են․ մեր թագաւորն սպաներ են, էլ ընչի՞ մենք մնանք վեր աշխըրքին։ Ելան տուռ բացին մէկ սարկաւագ օրօղկեցին գնաց գետից ջուր բերելու։

52 Քրթեր մտան վանք թալնեցին, վարդապետներ, սարկաւագներ զըմէն բըրտեցին․ մենակ էն սարկաւագ ազատվաւ, որ գնաց ջուր բերելու։ Սարկաւագն որ տարձաւ տէսաւ վարդապետներ, սարկաւագներ սպաներ ին, վանք թալներ ին, մէկ խին վարագիւռ մնացեր էր, թաթխեց մէջ արընին տարաւ Սասնու քեաղաք, տրեց Տաւթի առջեւ ու եղելութեն պատմեց Տաւիթին։

53․ Տաւիթն բարկացաւ վեր սարկաւագին թէ, ինչի՞ տուռ բացիք։ Էն էլ պատմեց թէ ինչ խաբէլութենով տուռ բանալ տուին։ Տաւիթն առեց քանի՛ մարդ գնաց վանք սէրըրփեց․ Նորէն վարդապետ, սարկաւագ տրեց մէջ վանքին չենցուց․ ապսպրեց որ առանց իւր հրամանին վանքի տուռ մէկին մը վէրէն չբանան։

54 Տաւիթն էլաւ ուր Նետավանեղ թալեց թեւը, գնաց սար նէճիր անելու։ Առջեւէն մէկ վէրաւ ղազալ[4] փախաւ․ Տաւիթն ընկաւ խտեւէն, տէս ու տէն տարաւ իրե չուժ գնացին խասան մէջ էն քըրթիւ էլին ու Մարութի վանք թալներ ին։ Ասաց ինոնց․ «Եա իմ ղազալն տիւրս պիտի խանէք, եա ձեր էլն պիթուն պիտի թրէ ընցուցեմ»։ Ինոնք զարմացան էտայ պըուլիկ[5] աղի խօսքերու վէրէն, ասին․ «Զօ՛, աղա, տիւ ի՞նչխ պիտի մե սըէ ընցուցես։ Կեօ քըռյ ղազալն էլ էս տեղնի չենք խտայ»։

55 Տաւիթն էր քաշեց թուր ու ասաց․

«Յիշամ քե խէր կենտանին,
Մարութայ տուրը Աստուածածին,
Խաչն պատարագին վեր աջն թեւին»։

---

1 Ցեղ, տոհմ։ 2 Ամարանոց։ 3 Խորհեցին 4 Զագ։ 5 Փոքր։